

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220204409
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7220204409.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, C. - D., zast.: JUDr. Monika Meňhertová, advokátka, so sídlom Floriánska č. 16, Košice proti žalovanej: Poliklinika Terasa, s.r.o., so sídlom Toryská 4, Košice, IČO: 36 202 215, zast.: JUDr. Vladimír Kucharčík, advokát, so sídlom Štefánikova 40, Košice, o náhradu škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo dňa 20. decembra 2022 č.k. 27C/27/2020-266

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku II.

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým uznesením zastavil konanie (I.) a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Rozhodol tak v konaní o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej peňažného plnenia titulom bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorú žalobkyňa zobrala späť v celom rozsahu podaním dňa 25.11.2022.

3. Vzhľadom na dispozitívny úkon žalobkyne a tiež súhlas žalovanej so späťvzatím žaloby, súd konanie podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď mal za to, že vo všeobecnosti platí, že pokiaľ žalobca vezme žalobu späť, procesne zaviniť zastavenie konania a je povinný na náhradu trov žalovaného. Po vysvetlení možnosti aplikácie § 257 CSP v jeho všeobecnej rovine uviedol, že v prvom rade žalobkyňa v späťvzatí neuviedla dôvod predmetného späťvzatia, ktorý bol kľúčovým pri posudzovaní zavinenia tej ktorej strany na zastavení konaní a následnom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa v späťvzatí žaloby nepreukázala, že by späťvzatie bolo odôvodnené neskorších správaním žalovanej, ktorá by hoci aj čiastočne uznala nárok žalobkyne. Naopak, žalovaná sa v priebehu konania voči žalobe aktívne bránila, a preto súd mal za to, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanej by sa vzhľadom na okolnosti prípadu javilo ako neprimerane tvrdé voči žalovanej. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva. Súd bol toho názoru, že v posudzovanom prípade nebolo potrebné výšku nároku na náhradu trov konania moderovať. Žalobkyňa bez uvedenia príčiny zobrala žalobu späť, a preto procesne zavinila zastavenie konania. Preto žalovanej podľa § 256 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov konania, ktoré jej priznal voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

4. Proti uzneseniu čo do jeho výroku II. podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP majúc za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, kvôli ktorým súd nemal podľa § 257 CSP priznať žalovanej náhradu trov konania. Nesúhlasila s tým, že nedostatočne uviedla dôvody, pre ktoré vzala žalobu späť a odkázala na späťvzatie žaloby zo dňa 25.11.2022, v ktorom uviedla niekoľko dôvodov. Poukázala na to, že hlavným dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť neprimerane zvýšených nákladov na vykonanie znaleckého dokazovania majúc za to, že vykonanie znaleckého dokazovania by sa mohlo vyšplhať na 2.500 eur až 3.000 eur. Po zvážení týchto okolností, hlavne po porovnaní predpokladanej ceny znaleckého posudku a požadovanej náhrady tak dospela k záveru, že náklady vynaložené žalobkyňou na vykonanie dokazovania budú minimálne porovnateľné, ak nie vyššie ako samotný predmet sporu. Preto mala za to, že konanie sa z tohto dôvodu minie účelu a nesplní svoj cieľ, pretože v konečnom dôsledku žalobkyni nenahradí bolesť a sťažené spoločenské uplatnenie, ale žalobkyňa dostane ešte do horšieho finančného stavu. Okrem toho žaloba bola dôvodná, nakoľko jej zdravotný stav po endoskopickej operácii vykonanej dňa 21.1.2018 bol jednoznačne minimálne rovnako závažný a nepriaznivý ako pred absolvovaním uvedeného zákroku, čo vyplýva z odborného stanoviska E. F. G., ktorý žalobkyňa predložila súdu podaním zo dňa 20.9.2021. S uvedeným je spojený ďalší dôvod, pre ktorý má žalobkyňa za to, že nebolo prípustné, aby súd žalovanej priznal nárok na náhradu trov a to, že vzhľadom na nedostatočné odstránenie materiálu extrúzie disku L5/S11.sin, t.j. vzhľadom na pochybenie žalovanej, žalobkyňa musela absolvovať reoperáciu, s čím boli pre ňu spojené ďalšie finančné náklady, s tým je spojený psychický stres z obavy o svoje zdravie a život. Ďalším dôvodom je skutočnosť, že lekári E. H. a E. I. sa so zhoršeným zdravotným stavom žalobkyne po vykonaní operačného zákroku nezaoberali a neprikladali mu vážnosť. Žalobkyni ostali doživotné následky, čo sa prejavilo invaliditou s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 %, čo vyplýva zo znaleckého posudku ako aj z rozhodnutia Sociálnej poisťovne. Žalovaná sa do dnešného dňa snaží zbaviť zodpovednosti za zanedbanie a zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne a tiež doživotných následkov spôsobených nesprávne a neodborne vykonaným operačným zákrokom. Žalovaná tiež neprejavila záujem o navrhované mimosúdne riešenie sporu. Preto bola preukázaná potreba aplikácie § 257 CSP. Žalobkyňa chcela predísť súdnemu sporu, a teda nie zo svojej viny predmetný návrh podala. Skutočnosť, že žalobkyňa má nárok na odškodnenie, vyplýva zo znaleckého posudku č. 8/2020, tiež z lekárskeho správ a odborného stanoviska E. F. G.. Navrhla preto odvolaciemu súdu výrok II. napadnutého uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho zmeniť tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni neprizná.

5. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázala na to, že nedala príčinu pre podanie späťvzatia žaloby, a že žalobkyňa zastúpená advokátom už pri podaní žaloby si musela byť vedomá, že dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia vzniku škody a preukázania príčinnej súvislosti, je na jej strane. V priebehu konania žalobkyňa až do času späťvzatia žaloby uvádzala skutočnosti preukazujúce iba vznik škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože znalecký posudok č. 8/2020 nepreukazoval zavinenie žalovanej a určil iba výšku bolestného a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázala tiež na list Úradu pre dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 12.2.2019, ktorý sa vyjadril, že zdravotná starostlivosť bola žalobkyni v dohliadanom období žalovanou ako poskytovateľom zdravotnej starostlivosti poskytnutá správne, a taktiež na odborné stanovisko neurochirurga E. J. zo dňa 25.10.2018, ktorý sa vyjadril po preskúmaní prípadu tak, že operačný zákrok bol urobený štandardne a zdravotná starostlivosť bola žalobkyni poskytnutá správne. Žalobkyňa do späťvzatia žaloby nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce príčinnú súvislosť medzi liečebným postupom žalovanej a následnou škodu na zdraví žalobkyne, a ani že by bolo odôvodnené neskorším správaním žalovanej. Možno preto iba súhlasiť s tvrdením súdu o tom, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanej by sa javilo ako neprimerane tvrdé. Navrhla preto napadnutý rozsudok v jeho výroku o trovách konania potvrdiť ako vecne správny.

6. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na podanom odvolaní a tiež na svojich všetkých skutkových a právnych tvrdeniach v ňom uvedených.

7. Uznesenie vo výroku o zastavení konania (výrok I.) nebolo odvolaním napadnuté, preto nadobudlo právoplatnosť a nebolo v odvolacom konaní preskúmané.

8. V ostatnom rozsahu Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom

z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

9. Žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu neboli naplnené. Odvolací súd osobitne k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP uvádza, že tento bol uplatnený iba formálne jeho označením a citovaním, súčasne bez toho, aby bol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na jeho danosť, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento odvolací dôvod odvolateľkou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený, teda nebol daný.

10. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa trov konania uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, osvojuje si dôvody napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a na tieto odkazuje (§ 387 ods.2 CSP). V predmetnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybnili správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia, čo sa týka výroku o trovách konania.

11. Žalobkyňa podstatu odvolania založila na presvedčení o tom, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, kvôli ktorým súd nemal v zmysle § 257 CSP priznať žalovanej náhradu trov konania.

12. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

13. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP (vrátane § 256 ods. 1 CSP), súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach strán sporu. Aplikácia daného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť okolností. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočnosť okolností zákon bližšie nešpecifikuje. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu.

15. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2020, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trov konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

16. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že súd prvej inštancie správne o trovách konania rozhodoval podľa § 256 ods. 1 CSP, náležite pritom vezmúc na zreteľ skutočnosť, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania. Uvedené súd prvej inštancie náležite odôvodnil v bodoch 11. až 13. odôvodnenia a daný záver nie je spochybnený ani tvrdením žalobkyne v podanom odvolaní o tom, že dôvodom späťvzatia žaloby boli vysoké náklady na vykonanie znaleckého dokazovania.

17. Odvolateľka predovšetkým neopodstatnene namieta, že dostatočne uviedla dôvody späťvzatia žaloby. K tomu odvolací súd uvádza, že tak, ako to správne konštatoval súd vo svojom zastavujúcom uznesení, žalobkyňa v podaní zo dňa 25.11.2022, ktorým zobrala žalobu späť, neuviedla dôvod späťvzatia a pokiaľ v predmetnom podaní uvádzala akékoľvek dôvody, tieto považovala za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré navrhovala súdu v súlade s § 257 CSP trovy konania žalovanej

nepriznať. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že súd sa vo svojom zastavujúcom uznesení náležitým spôsobom s označenými dôvodmi vysporiadal v bodoch 14. až 16. odôvodnenia

18. Odvolací súd nemohol prihliadnuť na tvrdenie odvolateľky o tom, že bola v konaní úspešná. Domnelú dôvodnosť žaloby tvrdenú žalobkyňou nie je možné považovať za preukázanú a nemožno ju považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Pokiaľ konanie bolo skončené jeho zastavením, ktoré procesne zavinila žalobkyňa, teda bez toho, aby súd vo veci rozhodol o žalobe meritórne, nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne o tom, že žaloba bola dôvodná, a to bez ohľadu na to, že žalobkyňa je o tom vnútorne presvedčená. Rovnaký záver je potrebné prijať aj k tvrdeniam žalobkyne o pochybení žalovanej a zanedbaní zdravotného stavu žalobkyne zo strany žalovanej. Tvrdené pochybenia a tvrdené zanedbanie zdravotného stavu žalobkyne zo strany žalovanej súvisí s posúdením zodpovednosti na žalovanej, ktorá ale nebola súdom konštatovaná.

19. Odvolací súd sa podobne nestotožnil ani s názorom žalobkyne, že dôvody hodné osobitného zreteľa vyplývajú zo správania žalovanej a jej zamestnancov pred podaním žaloby. Žalovaná pred podaním žaloby aj v samotnom konaní konzistentne rozporovala tvrdenia žalobkyne. Skutočnosť, že žalovaná nepristúpila na mimosúdne riešenie sporu jej nemôže byť na ťarchu ako dôvod nepriznania nároku na náhradu trov konania, o to viac, ak dôvodom zastavenia konania je späťvzatie žaloby žalobkyňou bez pričinenia žalovanej. Rovnako „dojem“ žalobkyne o ľahkovážnom správaní zamestnancov žalovanej bez ďalšieho nie je dôvodom na aplikáciu ust. § 257 CSP.

20. Nesprávny je tiež názor odvolateľky, že zo znaleckého posudku č. 8/2020, z lekárskeho správ a z odborného stanoviska E. G. vyplýva, že má nárok na odškodnenie. Pokiaľ predmetné dôkazy slúžili na preukázanie bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ako sama odvolateľka v odvolaní uvádza, predmetnými dôkazmi žalobkyňa preukazovala iba výšku nároku, nie samotný základ nároku.

21. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu vo výroku o trovách konania ako vecne správne, na základe čoho ho v napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal proti žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).